



ΛΗΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΖ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1894.

ΑΡΙΘ. 197

Συνδρο. έτησ. έν 'Ελλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδέν, πλην τών τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται ή 'Εφημερίς τών Παίδων άνευ προπληρωμής.

» » » 'Εξωτερικφ » 2,

έν οδω Σταδίου αριθ. 30.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΙΑ.

•Ο Μάιος, ο μήν τών ρόδων και τών ανθώνων, ήλθε πάλιν, και οι μικροί μου φίλοι τόν εχαιρέτισαν βεβαίως λιαν πρωί, επιάσαντες τόν Μάϊο εις κανένα ώραϊον κήπον ή καμμίαν τερπνήν επαυλιν. 'Αλλ' ίσως δέν ξεμύρετε βτι ή τσοούτον άθψα και ευχάριστος συνήθεια τού να σηκώνεσθε πολλά πρωί και να πίνητε τόν καφέ σας εις τού υπαιθρον, να συνάζητε άνθη, και να στολίζητε τās θύρας σας με στεφάνους, συνήθεια εις τήν όποϊαν όχι μόνον σεις αλλά και οι μεγαλειτεροι σας ευχαριστουονται, δέν ήτον εξ αρχής τσοούτον άθψα και καλή. Οι 'Ρωμαίοι και πολδ προ αυτών οι Αιγύπτιοι έωρταζον τόν Μάϊον μήνα εις τμην θεών τιτων δλωε δώλου ανηθικων, και έτέλουν τότε πολλās άπρεπεις και άντιχριστιανικās τελετάς. 'Αφοϋ δε έγιναν χριστιανοί οι άνθρωποι, άντι να παραιτήσωσι τās εθνικās ταύτας έορτάς, εξηκολούθουν να τās έορτάζουν, όχι μέν ως θρησκευτικάς, άλλ' άπλωε χάριν διασκεδάσεως, άν και ή εκκλησία πολλάκις τās άπηγόρευσεν. 'Όλιγον και' όλιγον όμως άπέβαλον τόν ανηθικόν των χαρακτήρα αι τελεταί αυται, και τώρα οι περισσότεροι εξ δσων πηγαινουν να επιάσουν τόν Μάϊον οδτε σέπτονται οδτε άν ξεμύρουν βτι τούτο είναι λείψανον της εθνικής θρησκείας. Είς τήν 'Αγγλιαν ή πρωτομαϊα έωρτάζετο πάντοτε ένθουσιαστικώς, υπό μεγάλων και μικρών' σημερον δε άκόμη εις τās χωρία εκλέγουν τήν ώραϊοτάτην κόρην ως Βασίλισσαν τού Μάϊου και τήν στέφουν με ρόδα, τήν συνοδεουον δε ελαι αι λοιπαί κόραι και οι νεοί άνθοστολισμένοι ώσαύτως και όλον τού χωριον έρχεται και τήν χαιρετά. Στολίζουν ώσαύτως και δένδρον

με άνθη και ταινίλας, και χορευουον κύκλω αυτου, άδοντες άσματα έαρινά, δλόκληρον δε τήν ήμέραν δαπανουον εις παιγνίδια και διασκεδάσεις.

Αλήθεια.

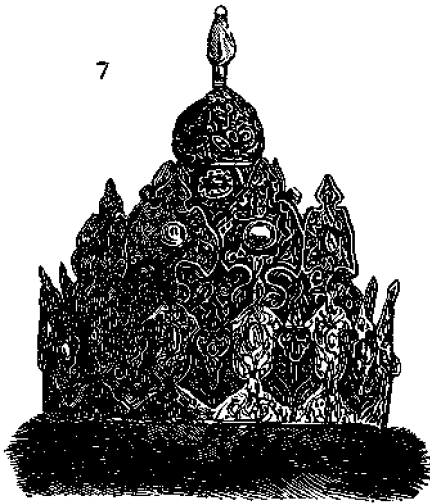
— Οι τρόποι τού ανθρώπου είναι ως καθρέπτης, εις τόν όποιον καταφαίνεται ο χαρακτήρ του εις τόν έξυπνον παρατηρητήν.

— Δέν πρέπει να φέρωμεν τās ελαττώματα της νεότητος εις τού γήρας ήμών, διότι τού γήρας έχει τās ίδια του ελαττώματα.

— Ποίος είναι ο εύδαιμονέστατος άνθρωπος; 'Εκείνος τού όποιου ή φύσις ουδέν ζητεί, τού όποιου ο κόσμος δέν επιθυμεί και δέν μεταχειρίζεται.

— 'Αλήθεια και πλάγη' εύκολότερον είναι να διακρίνη τις τήν πλάνην παρά να ανακαλύψη τήν αλήθειαν, διότι ή μέν πλάνη κείται εις τήν επιφάνειαν και δύνανται να διακριθῃ υπό τού έξυπερκουε ανθρώπου, έν ψ ή αλήθεια κείται βαθύτερον και άπαιτεί προσοχήν και σπουδήν ίνα ανακαλυφθῃ.

— 'Τά άνθη είναι τās ώραϊα έρογλυφικά της φύσεως," δια τών όποιων μάς δεικνύει πόσον ο Πλο-



Στέμμα τού Κράτους της Καζάνης, όπερ λέγεται βτι έδωρήθη υπό 'Ιβάν τού Τρομερου εις τόν Χάνην της Καζάνης, ότε αυτός ησπάσθη τόν Χριστιανισμόν.

στης αυτης μάς αγαπῃ.

— 'Ό,τι τās αξιώματα είναι εις τόν μαθηματικόν και αι αλήθειαι εις τόν φιλόσοφον, τού αυτό έπρεπε να ήγαι τού ατάδε λέλει Κύριος εις τόν θεολόγον και τόν Χριστιανόν.

— 'Εν τῷ Χριστῷ υπάρχει βθή αγάπης μή δυνάμενα να μετρηθώσι δι' ανθρωπίνου μέτρον. 'Όθεν ανάγκη να σκάπτωμεν βαθέως δια της πίστεως, εάν θέλωμεν να φθάσωμεν μέχρι αυτών.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε παρελθόν φύλλον.)

— «Γνωρίζεις, φίλε κύριε Λοχαγέ, ὅτι πολὺ πλουσίως ἀντημείφθη διὰ τὴν ἀπλὴν τύχην, δι' ἧς ἔπεσε εἰς τὰς χεῖράς μου ὁ κόμης Βάλλις, διότι ἐγὼ δὲν εἶχα κάμει τίποτε ἵνα κερδίσω τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ τὸν χρεωστικῶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ Βασιλέως καὶ ἄλλων ἐχόντων ἐπιρροήν, ἐγὼ δὲ ἀπλῶς ἐξετέλεσα τὸ καθήκόν μου. Δὲν εἶναι καθήκόν μας, νὰ βοηθῶμεν τὸν βασιλέα μας, ὑπὲρ πάντα ἄλλον; Ὁ ὄρκος δὲν ἐλάβομεν πίστewος πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἔθνους μας δὲν μας ὑποχρεώνει εἰς τοῦτο; Ἐὰν ὁ Βασιλεὺς ὤφειλε νὰ ἀνταμειβῇ ἕκαστον ὑπὲρ τοῦ καὶ καθήκόν του, διότι ἐξετέλεσε τὸ καθήκόν του, δὲν θὰ ἐλάμβανε τέλος αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.»

ΚΕΦ. Ζ'.

Τρία ἔτη εἶχον παρέλθει ἀφ' οὗτο ὁ Γεώργιος ἀνεχώρησεν ἐκ Μαγδεβούργου. Οἱ σύντροφοί του ἀκόμη τὸν ἐκάλουον «μικρὸν Στρατηγόν,» καὶ ὁ νεαρὸς Πρίγκηψ τῆς Δεσσαυίας, ὅστις πολὺ τὸν ἠγάπα, πολλάκις ἀστεϊαζόμενος τὸν ἐκάλεε οὕτως.

Ὁ Γεώργιος Βράουν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἐν οἷς ἡ εὐτυχία γενεῶν εὐγνωμοσύνην, μετριοφροσύνην, καὶ ἐγκράτειαν, ἀντὶ νὰ ἐξεγείρῃ ἀλαζονείαν. Ὑπηρετήσε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου μετὰ ζήλου καὶ πιστότητος, καὶ ἀπέκτησεν οὕτω τὴν εὐνοίαν τῶν ἀνωτέρων του. Ὅτε δὲ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῷ εἶπε μετὰ τινα συμπλοκῆς: «Βράουν ἐξετέλεσας τὸ καθήκόν σου» ὁ Γεώργιος ἐνόμισεν ἑαυτὸν ἀρκετὰ ἀνταμειφθέντα διὰ τοὺς κόπους του.

Κατὰ τὰ τρία ταῦτα ἔτη συχνὰ ἐλάμβανεν εἰδήσεις παρὰ τῶν γονέων του. Τὰ κυριώτερα νέα ἐκ Μαγδεβούργου ἦσαν περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Οὐτρεχτ, ὅστις εἶχε χάσει πολλὴν πελατείαν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἦτον εἰς τὰς αὐτὰς ἰδιώτικας περιστάσεις ὡς πρότερον. Ὁ υἱὸς του Γκόττληβ τῷ εἶχε κάμει πολλὴν παραχρῆν, ἐγένετο οἰνοπότης καὶ χαρτοπαίκτης, ζηλεύων δὲ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Γεωργίου εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Μαγδεβούργου νὰ «κάμῃ τὴν τύχην του,» ὡς εἶπεν ὁ πατὴρ του· ἀλλ' οὐδὲν περαιτέρω ἐγνώριζον περὶ αὐτοῦ οἱ γείτονες.

Ὁ πρῶτος Σιλεσιανὸς πόλεμος ἐτελείωσε τὸ 1742, διὰ τῆς εἰρήνης τῆς Βρεσλάου, διὰ τῆς ὁποίας ὁλόκληρος ἡ ἐπαρχία τῆς Σιλεσίας παρεδίδοτο εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας. Ἀλλὰ πλείστοι τῶν κατοίκων τῆς Σιλεσίας ἦσαν εὐνοϊκοὶ πρὸς τοὺς Αὐστριακοὺς, καὶ ὑπῆρχε φόβος μήπως οἱ Αὐστριακοὶ κηρύξωσι πάλιν τὸν πόλεμον μετὰ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν. Διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς Φρειδερίκος ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ μετὰ

τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν ἐν Σιλεσίᾳ ὑπὸ τὰς διατάγας τοῦ γηραιοῦ Πρίγκηπος Λεοπόλδου τῆς Δεσσαυίας.

Ὁ λόγος τοῦ Γεωργίου ἐστάθμευεν ἐν τινι μικρᾷ καὶ τερπνῇ κώμῃ. Οἱ πολῖται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἦσαν καλῶς διατεθειμένοι πρὸς τοὺς στρατιώτας, οἷτινες, ἐπειδὴ δὲν εἶχον καμμίαν σπουδαίαν ἀσχολίαν, πολλάκις συνήπτον σχέσεις πρὸς αὐτοὺς καὶ προσεκαλοῦντο πότε εἰς τὸ γαῦμα, πότε εἰς περίπατον καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ ὁ Γεώργιος συμφικειώθη πρὸς εὐχαρίστους ἀνθρώπους, καὶ ἡμέραν τινα αἰθρίαν προσεκλήθη μετὰ τοῦ λοχαγοῦ φὸν Σόββε νὰ ὑπάγωσιν εἰς τινα κήπον, ἵνα φάγωσιν ὑπώρας κατὰ τὴν ὄραν τῆς συλλογῆς αὐτῶν. Ὁ Γεώργιος μεταβάς ἐκεῖ διήλθε πολὺ εὐχάριστον ὄραν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Σόββε δὲν παρουσιάσθη ἀνεχώρησε πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἵνα ὑπάγῃ νὰ τὸν ἀναζητήσῃ. Καθὼς ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ βῆμα ταχὺ εἶδεν ἀνθρώπον ἐξερχόμενον αὐτῆς καὶ ἐρχόμενον εἰς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν. Οὗτος ἦτο ἐνδοξαίμων χωρικὸς ἐνδομασίαν καὶ ἔφερε τὸν σκουφὸν του καταβιασμένον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Καὶ ἐφαίνετο μὲν τοῦτο φυσικόν, διότι ὁ ἥλιος ἔλαμπε μέσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· ἀλλὰ τοῦτο διηγείρει τὴν προσοχὴν τοῦ Γεωργίου, προσέει δὲ καὶ τὸ ὄψος τοῦ βηματισμοῦ του τὴν ἀνεμίμνησκα τὸν Γκόττληβ Οὐτρεχτ.

Ὁ ἀνὴρ ἐπλησίαζεν ὀλονεν, ὁ Γεώργιος τὸν παρετήρησε προσεκτικῶς — ναί! ἦτο αὐτὸς ὁ Γκόττληβ. Ὑπόνοια διήλθε διὰ τοῦ νοὸς τοῦ Γεωργίου, καὶ σταματήσας τὸν χωρικόν τὸν ἠρώτησε πῶς ὀνομάζεται καὶ ποῖον τὸ ἔργον του.

Ὁ Γκόττληβ προσέβλεψεν ἀστραπηδὸν τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἀνεγνώρισε τὸν υἱὸν τοῦ ἄλλοτε γείτονός του· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος δὲν τον εἶχε καλέσει θνομασί, προσεποιήθη ὅτι δὲν τον ἐγνώριζε καὶ προσεπάθει νὰ προχωρήσῃ. Τότε ὁ Γεώργιος τὸν συνέλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

«Δὲν θεωρῶ ἑμαυτὸν ὑποχρεωμένον νὰ σοὶ δώσω ἀπάντησιν,» ἀπήντησεν ὁ Γκόττληβ ἀθαδῶς.

«Γκόττληβ, φοβοῦμαι ὅτι δὲν ἤλθες ἐδῶ ἐπ' ἀγαθῷ σκοπῷ,» εἶπεν ὁ Γεώργιος. «Πρὸς τί ἤλθες; Πόθεν ἤλθες:»

«Ὁ Γκόττληβ ἔτριψε τοὺς δόδοντας, ἔρριψε βλέμμα περὶ αὐτοῦ καὶ εἶτα παρετήρησε τὸν Γεώργιον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἀλλὰ πᾶσα ἐλπίς ἐκφυγῆς διὰ τῆς βίας ἐξέλειπεν, ὅτε εἶδε τὸ ἐνώπιόν του ῥωμαλέον σῶμα.

«Λάθετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ ἀφήσητε νὰ προχωρήσω, κύριε,» εἶπε μετὰ χλευαστικῆν εὐγένειαν «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθω εἰς συνομιλίαν μετὰ τὴν εὐγενίαν σας.»

«Ἄλλ' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος μετὰ ἀπόφασιν, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, τὸν

ἔστρεψε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν.

«Μὴ βιάσῃαι τόσον πολὺ, κόριε,» εἶπεν ὁ Γκότ τληθ; καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ φακέλλου. «Ἴδού τοῦτο θὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς διαβατήριον. Ἄ! Ἀποραϊτὲς! Ἄλλὰ δύνανται καὶ ἄλλοι νὰ λαβούν καὶ μικράς τινας τιμάς, ἂν καὶ οὐχὶ νὰ γείνουν Ὑπολοχαγοὶ μὲ τὸ τίποτε, ὡς ἡ εὐγενία σας!»

Τῷ ὄντι ὁ Γεώργιος ἐθεώρησε μετὰ θαυμασμοῦ τὸν φακέλλον, διότι ἔφερεν ἐπιγραφήν πρὸς τὸν Πρίγκηπα τῆς Δεσσαυίας, καὶ τὸ γράψιμον ἦτο τοῦ Λοχαγοῦ Σίββε.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΤΗΝΑ ΠΕΡΙΟΥΜΑ.

Ἡ προκείμενὴ εἰκὼν παριστᾷ τὸν Ἐποπα ἢ «Ποῦπον», τὸν Μέροπα ἢ Μελισσοφάγον, τὸν Κόκκυγα ἢ «Κοῦκον», καὶ τὴν Ἀλκυόνα.

Ὁ μὲν ἀνώτατος, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ κοσμεῖται διὰ λόφου, εἶναι ὄψαιον πτηνὸν, ποικιλόχρουν, ὁ λόφος τῶν εἶναι χρυσοειδὴς καὶ καταλήγει ἐκατέρωθεν εἰς στίγματα λευκά. Ἡ θήλεια εἶναι μικροτέρα καὶ τὰ χρώματά της ὀλιγώτερον ζωηρά. Τὰς φωλεὰς τῶν κατασκευάζουσιν εἰς τὰς βράχμας τῶν βράχων καὶ τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, εἶναι δὲ πτηνὰ χρησιμώτατα εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι φονεύουσι πολλὰ ἔντομα καὶ σκωλήκια, τὰ ὅποια φθεύρουσι τοὺς καρποὺς τῆς γῆς.

Ὁ κάτωθεν τοῦ Ἐποπος Μέροψ ὀνομάζεται καὶ Μελισσοφάγος, διότι τρέφεται τὸ περισσότερον ἐκ μελισσῶν, ἂν καὶ τρώγῃ καὶ ἄλλα ἔντομα, τὰ ὅποια συλλαμβάνει πετῶν. Τὰς φωλεὰς τῶν κτίουσιν οἱ Μελισσοφάγοι ἐφορῶσοντες τοὺς πορῶδεις βράχους; καὶ τὴν ἄμμον παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν.

Ὁ Κόκκυξ εἶναι πτηνὸν ὄμιον καὶ διαπερπλαυτονταίκεται τὰ αὐγά του εἰς ἕνας φωλεὰς, καὶ τὰ ἀφίνει



Ἐποψ, Μέροψ, Κόκκυξ καὶ Ἀλκυών.

ἐκεῖ, ὅπως φρονίσωσι περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν νεοσσῶν ἀφ' οὗ ἐπρασθῶσιν οἱ νέοι τῶν κηδεμόνες, οἵτινες πράγματι πολλάκις οἰοβητοῦσι τοὺς νεαροὺς κόκκυγας καὶ τοὺς περιποιῶνται καθὼς τὰ ἴδια τῶν τέκνα. Ἄλλ' οἱ κόκκυγες καὶ μικροὶ ἀκόμη δαικνύουσι μεγάλην ἀγνωμοσύνην πρὸς τοὺς εὐεργέτας τῶν, διότι ζηλοτυποῦσι τὰ τέκνα ἐκείνων, καὶ πολλάκις τὰ ἐξωθοῦν ἐκ τῆς φωλεᾶς, σηκώνοντες αὐτὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν καὶ ῥίπτοντες αὐτὰ ἔξω.

Τὸ μικρὸν πτηνὸν πρὸς τὸ κάτωθεν μέρος τῆς εἰκόνης εἶναι ἡ Ἀλκυὼν, πτηνὸν τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον, ὅτι προσήμασε καλὸν καιρὸν. Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, τὸ πτηνὸν τοῦτο ἦτό ποτε ἄνθρωπος, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Λιγιάλης, σύζυγος δὲ τοῦ Κόκκυγος, ὅστις καταποντίσθη ποτε εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ σύζυγός του, Ἀλκυὼν τὸ ὄνομα, ἐκ τῆς λύπης της ἐρρίφθη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπέγη οἱ δὲ θεοὶ μετεμύρωσαν ἀμφοτέρους εἰς πτηνὰ θαλάσσια, ἦτοι εἰς Ἀλκυόνας. Ἐπιστάτετο δὲ ἔκαμνον τὰς φωλεὰς τῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ οἱ θεοὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν κροσσάτων εἰς τὸ πέλαγος νὰ ἦναι ἀκόμαντον καὶ εἰς τοὺς ἀνέμους νὰ μὴ πνέωσιν ἐπὶ

ἡμέρας, καθ' ἃς πηγνύουσι τὰς καλιὰς τῶν καὶ γενῶσι καὶ τρέφουσι τοὺς νεοσσούς τῶν. Ὁ Πλίνιος ἐν τῇ Φυσικῇ ἱστορίᾳ του περιγράφει τὴν φωλεὰν τῆς Ἀλκυόνας ὡς σφαιροειδῆ καὶ κοίλην με ἀνοῖγμα ἐκμηχες ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους, ὁμοιάζει δὲ, λέγει, τὸν σκόγγον καὶ ἐπιπολάζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Δὲν εἶναι ὅμως ὁρθὸν τοῦτο, διότι τὸ στρογγύλον ἐκεῖνο ἀντικείμενον δὲν εἶναι ἔργον οὐδενὸς πτηνοῦ, ἀλλ' εἶδος τι ζωοφύτου, ἡ δὲ Ἀλκυὼν κατασκευάζει τὴν φωλεὰν της εἰς τρύπας παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἢ εἰς τὴν ἄμμον.

Ο ΚΑΛΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Ω ιδέτε τὸν Κωστάκη! σὸ τραπέζι στηριγμένος
 Τὴν μαρτίσα του ἀκούει μὲ μεγάλη προσοχή.
 Φαίνεται εἰς τὴν μελέτην ἔλας ἀφωσιωμένος.
 Πρῶτο μάθημα λαμβάνει σὴν Ἁγία τὴ Γραφή.

Ω ιδέτε τὸν πῶς χύπτει εἰς ἀσπὴν τὴν βιβλον, ἔκου
 Ἡ μαρτίσα του μὲ τόση προθυμία καὶ στοργή
 Τὸν διδάσκει ποῖον εἶνε τὸ καθήκον τοῦ ἀνθρώπου
 Κ' εἰς τὰ ἴχνη νὰ βαδίξῃ τοῦ Θεοῦ τὸν ὁδηγεί.

Ο ΔΡΥΪΔΗΣ Κ. PRICE

Οἱ Δρυΐδαι ἦσαν οἱ ἱερεῖς θρησκείας τινὸς περὶ τῆς
 ὁποίας ὀλίγα μόνον γνωρίζομεν τώρα, διότι οὔτε βιβλία
 θρησκευτικὰ ἀφήκαν, οὔτε ἐπιγραφάς, ἐκ τῶν ὁποίων
 νὰ δυνηθῶμεν νὰ μάθομεν ἀκριβῶς τί ἐδίδασκον. Τὰ
 μόνον Δρυΐδικὰ λείψανα εἶναι οἱ γίγαντες ἐκεῖνοι λί-
 θοι, οἵτινες σώζονται ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῇ Μεγάλῃ
 Βρετανίᾳ καὶ ἀπέτελουν μέρη ναῶν ἢ ἄλλων οἰκο-
 δομῶν. Οἱ φιλόλογοι ὁμῶς ἐξετάσαντες τούτους, κα-



Ο Κωστάκης μαθαίνει γράμματα

Μικρὸς εἶναι ὁ Κωστάκης, ἔξη χρόνων μόλις τώρα
 Καὶ ἐκεῖνος τὰ παιχίδια ἀγαπᾷ τὰ ζωηρά,
 Πλὴν δε' εἶναι, ὡς ἀκούει, τοῦ μαθήματος ἡ ἄρα
 Ἔρχετ' εἰς τὸ μάθημά του μὲ μεγάλη του χαρὰ.

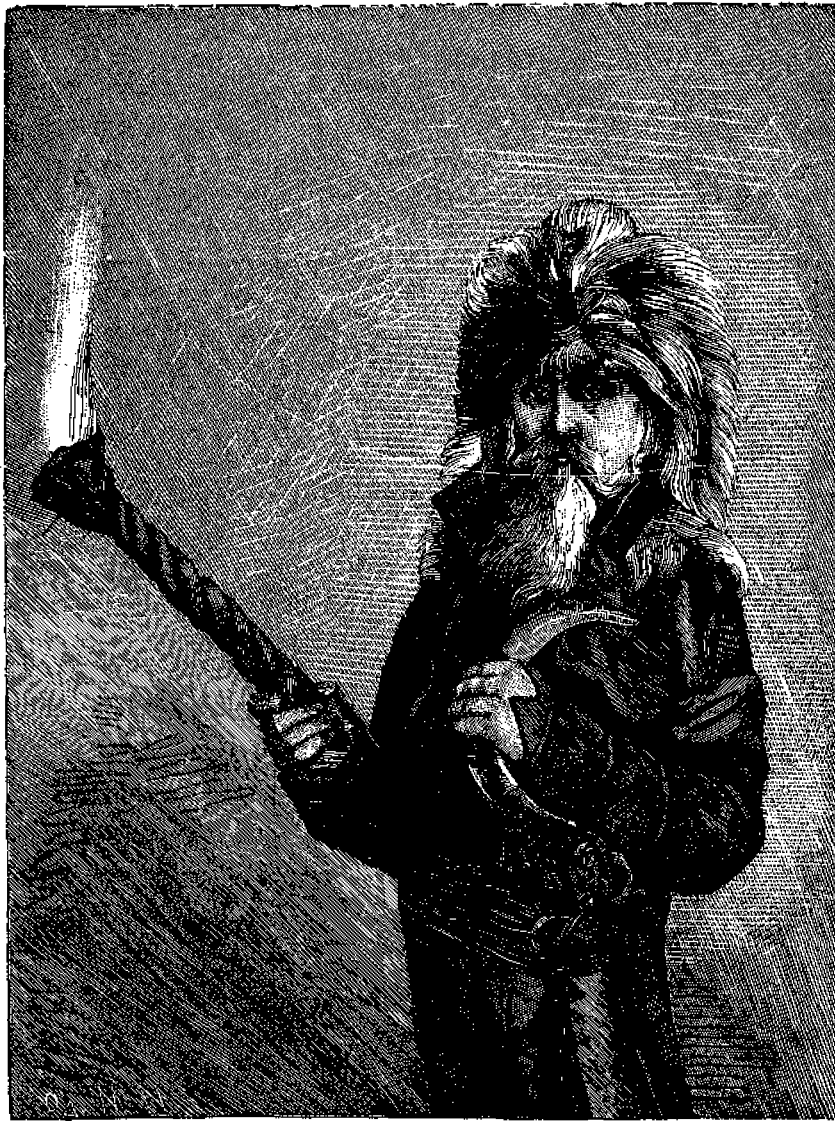
Εἰν' ἐπιμελὲς παιδάκι, κάμνει πᾶν δε, τι τοῦ ποῦνε,
 Ἐδπροσηγορο πρὸ πάντων εἶναι κ' εὐτακτο πολὺ
 Διὰ τοῦτο τὸν Κωστάκη ἔλοι, ἔλοι ἀγαποῦνε
 Καὶ πλείστορον ἀπ' ἄλλου ἢ μαρτίσα τ' ἢ καλή.

Ω ἀγαπητὰ μου τέκνα, τὸν Κωστάκη μιμηθῆτε.
 Στολισθῆτε μὲ τὰς τόσας τοῦ Κωστάκη ἀρετάς,
 Καὶ νὰ γένητε κατ' ἄλλα ὡς ἐκεῖνος προσπαθεῖτε,
 Πλὴν πρὸ πάντων μελετᾶτε, μελετᾶτε τὰς Γραφάς.
 Κρυσταλλία Χρυσοβέργη.

ὡς καὶ τὰ συγγράμματα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ
 τῶν ἄλλων λατίνων συγγραφέων, ῥιτίνες ἐγνώρισαν
 τοὺς Δρυΐδας, ἐσχημάτισαν ἰδέαν τινα περὶ τῆς θρη-
 σκείας ἐκείνης. Λέγουσιν δε ἐπίστευον εἰς ἓνα παν-
 τοδύναμον Θεόν, μολοντί παρεδέχοντο καὶ πολλοὺς
 κατωτέρους, ἐπίστευον δε ὅχι μόνον ἡ ψυχὴ ἀλλὰ
 καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν καταστρέφεται μετὰ
 θάνατον, ἐπίστευον εἰς τὴν μετεμψύωσιν, δε δηλα-
 δῆ ὁ ἀνθρώπος ἀφοῦ ἀποθάνῃ λαμβάνει τὴν μορφήν
 ζωῶν καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν, ἔλεγον δε ἐγγώ-
 ριζον ἄλλα εἰς μυστήρια τῆς φύσεως, καὶ ἄλλα πολ-
 λά τοιαῦτα, προσέφερον ἀνθρωπίνης θυσίας εἰς τὴν

Θεότητα, και ΐκαιον τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Ὅτι ταῦτα ἐπίστευον καὶ ἔπραττον ἄνθρωποι, οἵτινες ἔζησαν πρὸ Χριστοῦ, ἢ καὶ μετ' αὐτὸν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν μικρὸν μόνον μέρος τοῦ κόσμου εἶχε φωτισθῆ διὰ τοῦ Ἐβανγγελίου, δὲν φαίνεται τόσον παράδοξον, ὅσον εἰ ἀνὴρ τις τὴν σήμερον πιστεύει καὶ πράττει τὰ ἀλλό-

θάνει. Διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην οἱ συμπολιταί του τὸν ἀπήγαγον εὐθὺς εἰς τὰς φυλακάς. Ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι παρίσταται κρατῶν τὸ κέρας καὶ τὴν δαδα, ἐμβλήματα τῆς θρησκείας του. Περισσότερα δύνασθε νὰ μάθητε περὶ τοῦ Δρουϊδισμοῦ ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς ἀριθ. 1373.



Ὁ κ. Ρίσε δρουολάτρης.

κοτα ταῦτα πράγματα. Ἄλλ' οὕτως ἔχει. Ὁ κ. Ρίσε, κάτοικος τῆς Οὐαλλίας, εἶναι Δρουΐδης, ὅχι μόνον δὲ ἐνδύεται ὡς Δρουΐδης καὶ μελετᾷ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ τελεῖ τὰς τελετὰς των, πρὸ τιμῶν δὲ ἐβδομαδίων διατάραξεν ὁλόκληρον τὸ χωρίον ἐν ᾧ κατοικεῖ, καὶ σὰς τὸ σῶμα βρέφους τινός, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀπο-

Ἡ πίστις μείζω παιδείας,

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο μικρὰ τις κόρη δέκα μόλις ἐτῶν καὶ εἶχεν ἀδελφὴν ὀλίγον νεωτέραν αὐτῆς, ἥτις ὠνομαζέτο Σοφία. Τὰ δύο αὐτὰ κοράσια ἠγαπᾶντο τρυφερῶς, καὶ δὲν ἀπεμακρύνοντο πατέ τὸ ἓν τοῦ ἄλλου,

δὲν ἔδωκε τις τὴν μίαν εὐθυμον βρε ἢ ἄλλη ἦτο κατηφής, καὶ ἡ θλίψις καὶ ἡ χαρὰ ἦσαν κοιναὶ εἰς ἀμφοτέρας. Ἡ ἐπιθυμία τῆς μιᾶς ἦτο εὐχὴ τῆς ἄλλης, καὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν ἤκουσε τις αὐτὰς νὰ ἀνταλλάσσωσι λόγους ζωηροὺς καὶ θυμώδεις ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς ἄλλα παῖδια, τὰ ὑποῖα δὲν γνωρίζουσι νὰ διαπόζωσι αὐτὰ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς κακῆς αὐτῶν διαθέσεως.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ εἶχον γονεῖς εὐσεβεῖς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχικὴ φρονεῖς ἦτο νὰ τὰς διευθύνωσι εἰς τὴν καλὴν ὁδόν, καὶ νὰ τὰς διδάξωσι νὰ γνωρίζωσι τὸν Σωτῆρά των. Ἡ Μαργαρίτα, κυρίως, ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἐλκυομένην πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἡ παιδικὴ αὐτῆς πίστις ἐνέπλησε χαρᾶς τὴν καρδίαν τῶν γονέων τῆς εἰς μίαν ἀξιοσημείωτον περίστασιν. Ἡμέραν τινὰ ἡ Σοφία ἔπεσον ἀσθενῆς· εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οἱ γονεῖς ἀνησύχησαν, διότι εἶδον καλῶς ἐκ τοῦ σοβαροῦ ὕφους τοῦ ἱατροῦ, ὅτι ἐκεῖνος ἐφοβεῖτο διὰ τὴν ζωὴν τῆς μικρᾶς κόρης καὶ μετὰ ὅκτω ἡμέρας ὁ κίνδυνος ἐφάνετο μάλλον ἐπικείμενος. Ἡ Σοφία δὲν ὤμιλει πλέον, δὲν ἔτρωγε, μόλις ἐκινεῖτο, καὶ τὸ μικρὸν ὄγκρον πρόσωπόν τῆς ὠμοίαζε κατὰ τὴν λευκότητα μὲ τὸ προσκεφάλαιον ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο.

Καθ' ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ἡ Μαργαρίτα ὑπήγγαινε καὶ ἤρχετο σιωπηλῆ ὡς σκιά ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἢ ἔμεινε ὥρας ὀλοκλήρους ἀκίνητος παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἀλλ' οὐδὲν δάκρυον ἐφαίνετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, καὶ ὅλοι ἐθαύμαζον διὰ τὴν τόσον γαλήμιον ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τῆς. Ὁ πατὴρ τῆς πολλὰκις ἐσκέπτετο ἂν αὐτὴ ἐννοεῖ τὴν ἀπώλειαν, εἰς ἣν ἔμελλε νὰ ὑποκύβῃ, καὶ ἦτις εἰς ὅλους ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος· ἐν τούτοις δὲν ἐγνώριζεν ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκβάλῃ τῆς ἀπάτης.

Πρωίαν τινὰ ὁ ἱατρὸς ὄρθιος πλησίον τῆς κλίνης παρετήρει μετὰ θλίψεως τὴν μικρὰν τοῦ ἀσθενῆ.

— Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν οὐδεμίαν ἐλπίς; ἐπιθύρῃσεν ὁ πατὴρ μετὰ συντετριμμένης καρδίας.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστήμων βαθέως καὶ αὐτὸς τεθλιμμένος, καθ' ὅτι ἦτο ἀρχαῖος φίλος τῆς οἰκογενείας. Ὅχι, πρὸ τῆς ἐσπέρας ἡ Σοφία δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον.

Ἄνικανος νὰ δεσπόσῃ πλειότερον τὴν ὁδόν τῆς ἡ δυστυχῆς μήτηρ ἀνελόθη εἰς δάκρυα.

— Διατὶ κλαίεις, μαμά; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα πλησάσα καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὴν μητέρα τῆς, ἡ Σοφία θὰ ἱατρευθῇ ὁ καλὸς ὁ Θεὸς μοι τὸ ὑπεσκέθη, ἐζήτησα ἀπὸ αὐτὸν τοῦτο, καὶ γνωρίζω ὅτι θὰ τὸ κάμῃ.

Ἡ μήτηρ ἀνήγγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἰδοῦσα τὴν

ἡσυχον φυσιογνωμίαν τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τῆς, ἠσθάνθη εἰσδύουσαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὴν ἐλπίδα, μείδιμα ὅμως δυσπιστίας διέσχισε τὰ χεῖλη τοῦ ἱατροῦ, καὶ εἶπε,

— Πτωχὸν μου τέκνον, ἡ ἀδελφὴ σου ἀποθνήσκει, οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ τὴν ἐπιναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλ' ἡ πίστις αὐτῆς οὐδόπως ἐκλονίσθη ἐκ τούτων τῶν λόγων.

Τὸ ἐσπέρας ἦλθεν ἡ μήτηρ ἐξηγλημένη εἶχε ριφθῆ διὰ μίαν στιγμὴν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον· ἀφῆκε τὴν ἐφάνη ὅτι ἤκουσεν ἀσθενῆ ψιθυρισμὸν ἠγέρθη ζωηρῶς, ἔδραμε πρὸς τὴν κλίνην; καὶ τί εἶδεν; ἡ Μαργαρίτα κεκλιμένη ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς τὴν ἐκάλει διὰ τοῦ ὀνόματός τῆς, καὶ ἡ Σοφία προσεπάθει νὰ ταῖνη αὐτῇ, τοὺς θραχίονας, ἐνῷ ἐλαφρὸς χρωματισμὸς ἀνεζωογόνοι τὰς παρειὰς τῆς.

— Μαργαρίτα! μαμά! εἶπεν ἐκείνη μὲ χαμηλὴν φωνὴν ἀναγνωρίσασα καὶ τὰς δύο. Εἶτα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν, ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἠκούσθη γλυκεῖα καὶ τακτικῆ, καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἡ μήτηρ ἐνόησεν ὅτι τὸ τέκνον τῆς τῇ ἀπεδόθη, ἐσφίγγεν εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς τὴν Μαργαρίταν, ἦτις τῇ εἶπε.

— Βλέπεις, μαμά, πόσον ἰσχυρὸς εἶναι ὁ Θεός; Αὐτὸς εἶπεν ὅτι πᾶν ὅ,τι ζητήσωμεν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ θέλει μᾶς δοθῆ.

Συγκεκνημένοι καὶ εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεὸν οἱ γονεῖς εἶπον πρὸς ἀλλήλους.

— Ἡ Μαργαρίτα ἔχει δίκαιον, ἡ πίστις τῆς μᾶς κάμνει ἤδη νὰ ἐντραπέμεθα. Εἶθε τὰ δύο ἀγαπητὰ μας τέκνα νὰ ζήσωσι ἑμοῦ ἀγαπῶντα τὸν Θεὸν καὶ ἔχοντα εἰς αὐτὸν τὰς ἐλπίδας των πάντοτε.

Ηρυσταλλία Χρυσοθέρη.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου φύλλον)

Ἀπεμακρόνθη τρέχων, ἀφήσας ὀπισθὲν τοῦ τὴν τερπνὴν καὶ γλοερὰν σκιάν τοῦ Ὀυλῆτων μὲ ἀναστεναγμὸν ἐν μέρει λύπης καὶ ἐν μέρει πείνης. Δὲν ἐπορεύθη κατὰ τὴν παραθαλασσίαν, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ὁδὸς αὐτὴ ᾗδηγεῖ πρὸς τὸ Ὀβέντιωρ, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως τὸν ἀναγνωρίσουν ἐκεῖ καὶ τὸν στεῖλουν ὀπίσω εἰς τὸ Σάγκλι, ὅθεν ἐτράπη πρὸς τὰ μεσόγεια, ἀκολουθεῖν στενωπὸν ἦτις διέσχισε τοὺς χλωροὺς λευμῶνας, μετ' οὐ πολὺ δὲ βλέπει καθήμενον ἐπὶ φραγμοῦ ἕνα χωρῖκόν, ὅστις ἔτρωγε μέγα, στρογγύλον καὶ λευκόν τι, τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς κόμης οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ.

«Θὰ ἦναι τίποτε νοστιμώτατον, διὰ νὰ τὸ τρώγῃς μὲ τόσῃν ὄρεξιν,» ἐσκέφη ὁ μικρὸς κόμης τὸν κα-

τέλασε δὲ τόσον μεγάλη περιέργεια νὰ γευθῆ τὸ θαυμασίον καὶ ἀγνωστον τοῦτο πρᾶγμα, ὥστε ἐπλησίασε τὸν παῖδα καὶ τῷ εἶπε,

— Δὲν μοι λέγεις παρακαλῶ, τί τρώγεις;»

Ὁ χωρικός ἐμειδίασεν ἐξ ὀλης τοῦ καρδίας δεικνύων ὄλους τοὺς ὀδόντας του.

«Μετὰ χαρᾶς σας, ἀφέντη,» ἀπεκρίθη ἐγχειρῶν εἰς τὸν Βέρτον τὸ ἐν λόγῳ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἄλλο τι ἢ γογγύλιον ἐκφλουδιωμένον.

Ὁ μικρὸς κόμης τὸ ἐκύτταξε διαστάζων, διότι δὲν ἐνοστιμύετο πολὺ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ χωρικός εἶχε φηλαφήσει διὰ τῶν μεγάλων του μελανῶν χειρῶν, καὶ δαγκάσει διὰ τῶν μεγάλων του κτρίνων ὀδόντων. Ὁ κόθος ὁμοῦ τῷ νὰ γευθῆ τι ὄλων δὲ ὄλου ἀγνωστον, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ ἐξ αὐτοῦ τόσην εὐχαρίστησιν, ὅσην ὁ παῖς ἐκείνος, ὑπερίσχυσεν τῆς ἀδρότητός του καὶ τῆς ἀηδίας τὴν ὁποῖαν τῷ ἐπραξάνει ἢ θεία τοῦ γογγυλίου. Τὸ ἕτερον μέρος τοῦ γογγυλίου ἦτο ἀδηκίον, ἐξ αὐτοῦ δὲ ὁ Βέρτος μὲ πολλὴν προθυμίαν ἐδάγκασε βιαστικῶς ἢ μικρὸν τεμάχιον. Ἐξῆς ὁμοῦ τῶς τὸ ἐγεύθη ἀνέκραξεν ἀηδιάζων :

«Ὡ τί σιχαμένον!»

«Καλὰ εἶναι τὰ γογγύλια» εἶπεν ὁ χωρικός.

— «Αἱ Ὅχι!» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος, ρίψας δὲ τὸ γογγύλιον κατὰ γῆς μέσα εἰς τὸν χόρτον, ἀνεχώρησεν ἀπορῶν πῶς ἠδύνατο ὁ παῖς ἐκεῖνος νὰ φάγῃ τοιοῦτον πρᾶγμα μὲ τόσην ὄρεξιν.

«Ἀφέντη!» ἐφώνησε κατόπιν τοῦ ὁ χωρικός, «Βάζω στοίχημα ὅτι δὲν πενάζει!»

Καὶ πράγματι τοῦτο συνέβαινεν. Ὁ μικρὸς κόμης δὲν εἶχε ποτε πεινάσει εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν δὲν ἐσκέφθη ὁμοῦ ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν τῷ ἤρρεσε τὸ γογγύλιον. Ἐσκέφθη μόνον «Πῶς τὸ τρώγει μὲ τόσην ὄρεξιν ἐκεῖνος, σὰν νὰ τοῦ ἤρρεσε τὸ σιχαμένον πρᾶγμα!»

Ἀφοῦ ἐπροχώρησε περίπου 2 μίλιον, ἐφθασεν εἰς μικρὸν τι παντοπωλεῖον, ἰστάμενον μόνον εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς στενωποῦ.

«Βέβαια,» ἐσκέφθη ὁ Βέρτος;» θὰ εἶναι τὸ πλέον μικρὸν καὶ μεμονωμένον ἐμπορικὸν εἰς ὄλην τὴν μεγάλην Βρετανίαν!» Ἡ δέσποινα τοῦ παντοπωλείου ἦτο γραιὰ μὲ πρόσωπον φαιδρὸν, θ δὲ Βέρτος ἰδὼν ὅτι μεταξὺ ἄλλων πρῆγματων ἐπωλεῖτο καὶ ἄρτος ἐκαὶ ἐπλησίασεν αὐτὴν μὲ κάποιαν συστολήν καὶ προσφέρων τὴν χρυσὴν ἀγκυραν ἐκ τῆς ταινίας τοῦ ναυτικοῦ πλοῦ του, εἶπεν,

«Ἐχασα τὰ χρήματά μου, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοι δώσητε ὀλίγον πρόγευμα ἀντὶ τούτου.»

Ἡ γραιὰ ἔλαβε τὴν ἀγκυραν, τὴν ὠσφράνθη, τὴν

ἐδάγκασε, σκαρδαμύττουσα δὲ καὶ προσκοιουμένη μεγάλην σοβαρότητα εἶπεν,

«Ὅτε μίαν δεκάραν ἀξίζει! Εἶσαι ὁμοῦ μικρὸς καὶ ἀδύνατος νὰ τρέχῃς ἔξω μόνος, θὰ σοῦ δώσω κατὶ νὰ φάγῃς.»

«Ἐδχαριστῶ,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος, οὐδόλως γνωρίζων τὴν ἀξίαν τῆς χρυσῆς ἀγκυρας.

«Ἐρῖδα μέσα, καὶ μὴ στέκεσαι εἰς τὴν σκόνην,» εἶπεν ἡ γραιὰ κινουμένη θορυβῶδῶς, ὅπως τῷ ἐτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα, τὸ ὁποῖον συνίστατο ἐξ ἄρτου γάλακτος καὶ ὀλίγου χοιρομηρίου.

Ὁ Βέρτος εἰς τὴν οἰκίαν του τίποτε σχεδὸν δὲν ἔτρωγεν, ἀπληκίζοντο δὲ αἱ συγγενεῖς του καὶ ὁ ἰατρός, διότι διὰ τὰ τουωτικά τὰ ὁποῖα ἐλάμβανε δὲν τον ὠφέλειον κοῦως. Τώρα ὁμοῦ ἐπεῖνα ἴσως ὄχι δλιγώτερον τοῦ παιδὸς ἐκείνου ὅσας ἔτρωγε τὸ γογγύλιον μὲ τόσην ὄρεξιν, οὐδέποτε τῷ ἐφάνη τι νοστιμώτερον τούτου. Ἐν ᾧ ἔτρωγεν ἡ γραιὰ τὸν παρετήρει μὲ ἀρετὴν περιέργειαν. «Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδρακέτωσαι ἀπὸ τὸ σπῆτί σου,» εἶπε καθ' ἑαυτὴν «Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σὲ προδώσω ὁμοῦ, μὴν ἔλθοον καὶ μοῦ ζητήσου» τὸ μαλαματικὸν τούτου.» Ἐἶχε δὲ σκοπὸν ἀφοῦ ἀναχωρήσῃ ὁ Βέρτος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πλησιεστάτην κώμην καὶ νὰ πωλήσῃ τὴν χρυσὴν ἀγκυραν ἀντὶ 24 σελινίων διότι δὲν ἦτο τιμὰ, καὶ ἐσυνεβίβη νὰ ἀπατᾷ ὄλους τοὺς πελάτας της, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἦσαν πτωχοὶ, ἐργάται οἱ περισσότεροι, ἀναμειγνύουσα ἄμμον μὲ τὴν ζάχαριν, ἄθεστον μὲ τὸ σινάπιον καὶ λίπος μὲ τὸ βούτυρον, καὶ ἀπατῶσα αὐτοῦ εἰς τὰ σταθμὰ καὶ τὰ μέτρα, ὥστε οὐδόλως ἐδίστασε νὰ ἀπατήσῃ τὸν Βέρτον τώρα.

Ἐν ᾧ ἔτρωγεν ὁ Βέρτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ παντοπωλεῖον μία γυνὴ ἰσχυρὴ, ἐλευσινὴ καὶ ρακενδῶτις, ἥτις τείνουσα πρὸς τὴν γραιάν μίαν πεντάραν εἶπε λυπηρῶς καὶ μὲ ἀδύνατον φωνὴν

Ὁλίγον γάλα διὰ τὴν Σοῦζην κυρά.»

«Τί κάμνει ἡ Σοῦζη;» ἠρώτησεν ἡ γραιὰ. Ἡ γυνὴ σείουσα τὴν κεφαλὴν της ἐν ᾧ τὰ δάκρυα κατέρρευον ἐπὶ τῶν κοιλιῶν της παρεῖων, ἐμυρμούρισε,

«Τὸ παιδί μου πᾶει νὰ πιάσῃ τίποτε. Τὸ παίρνεις κορά. ἂν εἶρη κανένα καλὸ πουλί, καὶ μᾶς δίδεις τίποτε;»

Ἡ γραιὰ τῆς ἔκαμε σημεῖον διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, συνωφρωῖθη καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Βέρτον.

«Δὲν τρώγονται τὰ πουλιά τὴν πρώτην Ἰουλίου.» εἶπεν, ἐγχειρῶσα εἰς τὴν γυναικα τὸ γάλα της. Ἡ γυνὴ ἐπλήρωσε τὴν πεντάραν της καὶ ἐξῆλθε ταχέως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΙΣΕΩΣ
ΑΥΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ.

Ὅπως ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὰ ζῶα καὶ φυτὰ τὴν δύναμιν τοῦ φρέσθαι, τοῦ ἀθάνατον καὶ τοῦ φθίνετον, ὥρτισεν ὁμοίως καὶ τὰς ἐποχάς, καθ' ἃς πρέπει νὰ γίνωνται ταῦτα.

Ἡ ἐποχὴ λοιπὸν αὕτη τῆς ἀνοίξεως, ἥτις ἀρχεται ἀπὸ τῆς 9ης Μαρτίου καὶ λήγει κατὰ τὴν 9ην Ἰουνίου, εἶναι εὐχάριστος λίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι παυομένων πλέον τῶν βροχῶν, καὶ εὐδίων τῶν ἡμερῶν οὐρῶν, ἐξέρχεται οὗτος ἵνα ἐπιδιορθώσῃ τοὺς ἀγρούς του τοὺς ὑπὸ τοῦ χειμῶνος φθαρέντας, νὰ σκάψῃ αὐτοὺς, νὰ κλαδεύσῃ τὰ ἐντὸς αὐτῶν ὑπάρχοντα δένδρα καὶ ἐν γένει νὰ τακτοποιήσῃ αὐτοὺς, ἵνα καὶ αὐτοῖς ἀπολαῆ τῶν καρπῶν των. Εἰς τὰ ζῶα ὁμοίως ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶναι ὠφελιμοτάτη διότι, ἀξηθέντων τῶν χόρτων ἕνεκα τῶν βροχῶν, εὐρίσκουσι πλέον ἀφθονοὺς τὴν τροφήν, ἕνεκα δὲ τούτου καὶ παχύτατα καθίστανται, καὶ γάλα πολὺ καὶ καλὸν παράγουσιν, ἐξ οὗ κατασκευάζομεν τυρόν καὶ βούτυρον καὶ ἄλλα. Ὅμοιως τὰ πολλὰ καὶ παντὸς εἶδους ἀνθη δένδρα καὶ φυτὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνθίζουσι, ὥστε ἅπανα ἡ γῆ εὐωδιάζει καὶ εἶναι καταστόλιστος ὑπὸ τῶν διαφόρων ἀνθέων καὶ τῶν χρωμάτων αὐτῶν.

Τί λοιπὸν ὀφείλομεν ἡμεῖς νὰ ἀποδίδωμεν εἰς τὸν πλάσαντα καὶ διακοσμήσαντα τὴν φύσιν μετ' ὧν τῶν πολλῶν καὶ παντὸς εἶδους φυτῶν; Βεβαίως ὀφείλομεν τιμὴν, σέβας, ἀγάπην καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸ ἅγιον αὐτοῦ θέλημα, πιστεύοντες ὅτι ὑπάρχει εἰς καὶ μόνος ὁ ἀληθινὸς καὶ πανάγαθος Θεός.

Συγκρινομένη δὲ ἡ ὥρα αὕτη πρὸς τὸ φθινόπωρον εὐρίσκειται οὕσα ὅλας ἀντίθετος τούτου, καὶ ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς ὀνομασίας ἦν ἔχουσι αἱ δύο αὗται ὥραι καταλαμβάνομεν τὴν ὑπάρχουσαν διαφορὰν διότι κατὰ μὲν τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνοίγουσι καὶ ἀνθίζουσι τὰ πάντα, κατ' ἐκείνην δὲ φθίνουσι καὶ πίπτουσι.

Μόνον δὲ κατὰ τοῦτο συμφωνοῦσιν ὅτι κατὰ τὴν 9ην Μαρτίου καὶ κατὰ τὴν 11ην Σεπτεμβρίου γίνεται ἡ φθινοπωρινὴ καλομένη ἡμερῆς, καθ' ἣν τὸ μὲν βόρειον ἡμισφαίριον ἔχει φθινόπωρον τὸ δὲ νότιον ἔαρ.

M. Κατσουράκης.

ΤΖΩΚΙΑ-Η.

—Ὅτι τὰ καρδία εἶναι λίαν θύσπεπτα, καὶ ὅτι τὸ ἅλας τὰ καθιστᾷ ὀλιγώτερον θύσπεπτα φαίνεται ἐκ τοῦ ἐξῆς ἀνεκδότου περὶ τοῦ περιφήμου Σκώτου λατροῦ Ἀβερνεθῦ. Οὗτος ἦτο λίαν ἰδιώτροπος, προσκληθεὶς δὲ ποτε εἰς ἐπίσκεψιν γυναικός, ἥτις εἶχε φάγει πολλὰ καρδία καὶ εὐρίσκατο εἰς μεγίστην σκενοχωρίαν, μὴ δυνάμενος τότε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ἰδίᾳ ἀπεκρίθῃ εἰς ἐκείνουσ ὅτινας τὸν ἐξήτουν ἐκ μέρους αὐτῆς. Ἐἶπεν ἄλλας. Τὴν ἐπιούσαν πρωίαν ὑπέστην εἰς ἐπίσκεψίν της, ἀλλὰ τὴν εὖρε νεκράν. «Μετεχειρίσθητε τὸ ἅλας καθὼς σὰς εἶπον ἡρώτησεν. «Ὅχι.» ἀπεκρίθησαν «θὰ τὴν ἔσωζεν.» εἶπεν ὁ Ἀβερνεθῦ, «καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω ἂν ἐπιτρέψητε νὰ κάμωμεν νεκροφίαν.» Ἡ ἄδεια ἐδόθη, καὶ πράγματι εἰς τὸν στόμαχον τῆς γυναικὸς εὐρέθη μίγμα σκληρὸν καὶ ὀγκώδες, —τὰ ἀχνύεντα καρδία. Ὁ Ἀβερνεθῦ ἐπέπεσσε

τότε τὸν ὄγκον τοῦτον μετ' ἀρκετὴν ποσότητα ἁλατος καὶ εὐθὺς διελύθη.

—Νέος τις ἐσύχναζεν εἰς τὴν οἰκίαν νέας τινὸς τὴν ὅποιαν ἐπεθύμει νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον. Ἡμέραν τινὰ ἐν ᾗ ἐκάθητο μόνος εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς οἰκίας ἐκείνης περιμένων τὸν οἰκοδεσπότην, εἰσέρχεται ἡ μικρὰ πενταετής ἀδελφὴ τῆς δεσποινίδος ἣν αὐτὸς ἠγάπα, καὶ ἰδοῦσα τίς ἦτο ἔστρεψε νὰ τὸν ἀσπασθῇ.

ἜΑ, πόσον μοι ἀρέσει νὰ ἐρχεσθε! Τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ εἴθε ἐδῶ.

«Ποῖος σοὶ τὸ εἶπε;»

«Κανείς. Τὸ ἐκατάλαβα ἀπὸ τὸ φέριμον τῆς Ἑλένης. Ὅταν εἶναι διὰ νὰ ἔλθῃτε αὕτη τραγουδεῖ καὶ μετ' ἀγαπᾷ, μοῦ δίδει γλυκὸ καὶ μπισκότα, καὶ ὅτι ἄλλο θέλω. Γελᾷ ὅτι καὶ ἂν εἶπῶ καὶ μετ' αἰδέσει.»

Ἄ. Καὶ θὺαν δὲν εἶμ' ἐδῶ;

Ἄ, τότε δὲν τὴν μέλει. Μὲ κτυπᾷ καὶ μετ' λέγει κ ο υ τ ὅ, καὶ θυμῶναι διὰ τὸ παραμικρὸν, καὶ φοβοῦμαι τότε νὰ τῆς πῶ τίποτε.»

«Ἔτσι, εἴ;» ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν, ὁ νέος Ἄς μοῦ λέγει ἡ λοιπὸν τοιαύτη σύζυγος; Περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι τὸ σογιόκεινον ἐκεῖνο δὲν ἔγεινεν.

—Ἡ βασίλισσα τῆς Ταϊτής, νήσου εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ Εἰρηνηικοῦ Ὀκεανοῦ, δὲν εἶναι, ὡς δύνανται τις νὰ ὑποθέσῃ, μέλαινα τις γυνὴ, ἀνθρωποφάγος, ἢ τοῦλάχιστον βάρβαρος. Εἶναι κομφοτάτη νέα, ὡς 25 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, μικτῆς καταγωγῆς, ἀγγλικῆς καὶ Ταϊτικῆς, ἀνετράφη δὲ εἰς ἓν τῶν ἀρίστων παρθενωγαγείων τῆς Αὐστραλίας, ὅπου ἐδιδάχθη ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὴν γαλλικὴν, τὸ κλειδοκύμβαλον, τὴν κιθάραν καὶ τὸ κλαρινέτον, ἀγαπᾷ δὲ τὴν γαλλικὴν μουσικὴν καὶ τὸν εὐρωπαϊκὸν χορὸν. Διαμένει τῶρα ἐν Παρισίοις.

—Λέγεται ὅτι ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ὁσάκις τῷ ἤρχειτο νὰ θυμώσῃ ἐπανελάμβανεν ὀλοκλήρην τὸ ἀλφάβητον πρὶν ἢ τολμήσῃ νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν.

—Ὁ μέγας Γάλλος ποιητῆς Λαφονταῖν ἦτον ἀξιεπαιστος διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην καὶ συμπάθειαν, τὴν ὅποιαν ἤσθαινετο διὰ τὰ ἄλογα ζῶα. Πόσον καλῶς δὲ ἐνόει τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρὰ των δύνανται ὁ καθεὶς νὰ ἴδῃ ἐκ τῶν ποιημάτων του, τῶν «Μύθων», ὅτινες πραγματεύονται περὶ τῶν ζῶων. Ἡ ὕψιστη του εὐχαρίστησις ἦτο νὰ καθῆται ὑποκάτω δένδρου τινὸς καὶ νὰ βεμβάζῃ ἢ νὰ παρατηρῇ τὰ πέρα αὐτοῦ ζῶα, —τὰ πτηνὰ, τοὺς λαγούς, τοὺς μύρμηκας κτλ, εἰς ταῦτα δὲ ἀσχολούμενος ἐληθμόναι πάντα τὰ λοιπὰ, φαγητὸν, ἐνδυμασίαν, κοινωνικὰ χρέη κτλ. Ἡμέραν τινὰ προσκληθεὶς εἰς δεῖπνον, δὲν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του εἰ μὴ τρεῖς ὥρας μετὰ τὴν προσδωρισμένην ὥραν. Ἐρωτηθεὶς δὲ διατι-ἐβράδυνε τόσον, ὡμολόγησεν ὅτι εἶχε λησμονήσει ἐντελῶς τὴν πρόσκλησίν του, διότι ὁ νοῦς του ἦτο πλήρης λυπηροτάτου καὶ συγχινητικωτάτου συμβάντος, τοῦ θανάτου καὶ τῆς κηδείας ἐνὸς μύρμηκος, εἰς ἂν παρεστάθη. Ἐπι τρεῖς ὥρας ἔμεινε γονυπετής, ἵνα παρατηρήσῃ τοὺς μύρμηκας μεταφέροντας τὸν νεκρὸν των σὺντροφον εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ πάλιν ἐπιστρέφοντας οἰκᾶδε.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τί ἀπέγεινε τὸ ἔλιφος τοῦ Γολιάθ;
2. Τίς Εὐρωπαῖος ἠπάτιν πρῶτος τὸν Χριστιανισμὸν;